U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Q. U. N.,** zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 5. 2023, č. j. 16 Az 4/2023-27,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalobce (stěžovatel) se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 5. 2023, č. j. 16 Az 4/2023-27, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ze dne 9. 3. 2023, č. j. OAM-26/LE-BA01-HA15-2023, jímž žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Ze správního spisu vyplývá, že dne 2. 2. 2023 stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu v České republice. Dne 7. 2. 2023 stěžovatel k žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, je bez náboženského vyznání a politicky se neangažuje. Stěžovatel je ženatý, má tři děti, které žijí s jeho manželkou (jejich matkou) ve Vietnamu. Jeho zdravotní stav je dobrý. Stěžovatel opustil Vietnam v roce 2014, kdy „*během MS ve fotbale v Rusku odletěl do Ruska*“, kde žil do konce roku 2017. Poté odjel do Německa, kde zůstal do konce roku 2021. Na začátku roku 2022 přijel do ČR na očkování proti onemocnění COVID-19 a poté se vrátil do Německa. Stěžovatel sdělil, že zhruba před dvěma měsíci (od doplnění žádosti o mezinárodní ochranu; následně zmínil listopad 2022) přijel do ČR automobilem „*s nějakým Čechem*“, který si za cestu řekl o 50 EUR. Ke svým předchozím pobytům v EU stěžovatel sdělil, že 4 roky pobýval nelegálně v Německu. K důvodům, které ho vedly k podání žádosti, stěžovatel upřesnil, že chce získat pobyt v ČR a žít tady.

[3] Během pohovoru dne 24. 2. 2023 stěžovatel vypověděl, že v červnu 2014 opustil Vietnam, kde od té doby nebyl. Ze země původu vycestoval, neboť tam podnikal v oboru dopravy, ale nedařilo se mu. Věřitel na něj tlačil a hledal ho, aby mu stěžovatel zaplatil dluhy. Jiné důvody k vycestování neměl. Vycestoval bez jakýchkoliv problémů na základě cestovního dokladu, který si vyřídil na úřadě, a zřejmě na turistické vízum. V zemi původu neměl žádné problémy se státními nebo bezpečnostními složkami ani nebyl trestě stíhán. Na otázku, zda se ve Vietnamu něčeho obává či zda mu tam hrozí nějaké nebezpečí, stěžovatel odpověděl, že ve Vietnamu má velký dluh, „*mafiáni*“ vydírají jeho rodinu a chtějí jej chytit a někam odvézt. Se svou rodinou je stěžovatel v kontaktu, přičemž manželka mu říkala, že jej stále hledají. O svou rodinu strach nemá, neboť tyto osoby byly u nich doma a manželce pouze vyhrožovaly, ale jejich cílem je stěžovatel. Do Vietnamu se nemá v úmyslu vrátit, dokud nebude mít peníze. Nemá strach, že by věřitelé ztratili trpělivost a „*šli po jeho manželce*“. Stěžovatel se domnívá, že by mu v případě návratu do Vietnamu šlo o život, přičemž věřitelé by jej nejdřív někam schovali a vyvíjeli tlak na jeho rodinu. To, co vypověděl, nemá čím podložit, ale sousedé by vypověděli, co se stalo. V ČR by stěžovatel chtěl zůstat, neboť pokud by se vrátil do Vietnamu, byl by jeho život v ohrožení. Na otázku, proč o mezinárodní ochranu požádal až po zajištění, stěžovatel odpověděl, že mohl požádat už v Německu, ale neznal tamní jazyk ani neměl kontakt, kde by mohl o mezinárodní ochranu požádat. Navíc v Německu byl nelegálně, měl tedy strach a skrýval se.

[4] Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neshledal důvody uvedené stěžovatelem relevantními z hlediska možného udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Ke stěžovatelově obavě z věřitelů žalovaný uvedl, že daná skutečnost nesouvisí s důvody stanovenými v § 12 písm. b) zákona o azylu, avšak „*pro úplnost*“ dodal, že původcem pronásledování sice mohou být i soukromé osoby, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu „*před vážnou újmou*“. V případě stěžovatele však nelze konstatovat, že by mu příslušné vietnamské státní orgány takovou ochranu poskytnout odmítly či že by ji nebyly schopny poskytnout, pokud by se na ně obrátil. S odkazem na informaci MZV ČR ze dne 23. 2. 2022, č. j. 103966-6/2022-LPTP, Vietnam – legální půjčky, nezákonné půjčování peněz, žalovaný konstatoval, že vietnamský občan postižený lichvou se může se žádostí o pomoc obrátit na policii či prokuraturu formou trestního oznámení. Občan, který půjčky „*na černo*“ využil, je považován za oběť trestného činu a sám nečelí žádnému trestnímu stíhání. Stěžovatel se na příslušné orgány ve Vietnamu s žádostí o pomoc ve věci svých věřitelů neobrátil. Tím současně neprokázal, že pokud by se na státní orgány s žádostí o pomoc obrátil, by mu tato pomoc byla odepřena či nebyla účinně poskytnuta. Stěžovatel tak nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně svých práv, které mu nabízí jeho země původu. Žalovaný vyjádření stěžovatele o jeho obavách z věřitelů považoval za spekulativní a účelové.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, v níž uváděl, že je „*obecně známo*“, že „*černé společnosti*“ jsou „*napojeny na veřejnoprávní orgány*“. Obava stěžovatele z možné pomsty ze strany věřitelů mu pak bránila v tom, aby se na příslušné orgány obrátil. Stěžovatel dále rozporoval údajný závěr žalovaného, že stěžovatele k podání žádosti o mezinárodní ochranu vedly převážně ekonomické důvody, neboť jeho primárním důvodem je obava z věřitelů. Stěžovatelův zájem na vydělání peněz je jednou z možností, jak se vyhnout vážné újmě, která mu v důsledku nesplacení dluhů může být způsobena. Stěžovatel tím chce rovněž zabránit tomu, aby jeho rodinní příslušníci byli ve Vietnamu podrobeni násilným praktikám vymáhání pohledávek, což se mu nemůže

podařit v případě jeho nuceného návratu do Vietnamu. Dle stěžovatele není možné ochrany ze strany vietnamských státních orgánů využít.

[6] Krajský soud v napadeném rozsudku připomněl, že břemeno tvrzení tíží primárně žadatele o mezinárodní ochranu. K obávám stěžovatele z pronásledování ze strany jeho věřitelů krajský soud konstatoval, že se jedná o soukromé osoby, které mohou být původcem pronásledování pouze tehdy, pokud lze prokázat, že veřejná moc nemůže před možným pronásledováním zajistit ochranu. Taková skutečnost však nebyla žalovaným v rámci správního řízení zjištěna. Žalovaný se dle krajského soudu věnoval také otázce udělení doplňkové ochrany a dostatečně odůvodnil své závěry, že ve správním řízení nevyšlo najevo, že by stěžovateli v případě návratu do Vietnamu hrozila vážná újma. Krajský soud zdůraznil specifičnost řízení o udělení mezinárodní ochrany, které nelze zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců na území ČR, a stěžovatelovu žádost o mezinárodní ochranu vyhodnotil jako účelovou. Podle krajského soudu žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, postupoval v souladu s právními předpisy, opatřil si dostatečné podklady a své závěry uspokojivě odůvodnil.

[7] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci, a došlo tak k porušení § 3 správního řádu. Žalovaný porušil též zásady zakotvené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a nerespektoval požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nezohlednil jím shromážděné podklady v souvislosti s k aktuální situací stěžovatele, přičemž krajský soud se v podstatě ztotožnil s argumentací žalovaného. Stěžovatel má za to, že předestřel dostatečně jasný azylový příběh, který dokládá, že v případě návratu do Vietnamu může být pronásledován či mu může hrozit vážná újma, přičemž se nemůže s žádostí o ochranu obrátit na vietnamské státní orgány. V této souvislosti stěžovatel odkázal na Příručku UNHCR k postupům a kritériím pro určování statusu uprchlíka. Z informací o zemi původu, které si žalovaný obstaral, sice plyne, že ve Vietnamu je lichva posuzována jako protiprávní jednání, nicméně z ničeho nevyplývá, že by vietnamské státní orgány obětem takového jednání poskytovaly ochranu. Pokud však žalovaný i krajský soud mají odlišný názor oproti tvrzení stěžovatele, měla být jako podklad pro rozhodnutí zpracována tematicky použitelná zpráva (informace o zemi původu). Stěžovatel tak navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační námitky jsou velmi obecné, případně bez potřebného hmotněprávního přesahu. Dle žalovaného krajský soud své závěry jasně a srozumitelně odůvodnil, vypořádal veškeré žalobní body a neodchýlil se od ustálené a jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný odkázal na své rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu, které považuje za správné a dostatečně odůvodněné, přičemž kasační námitky dle něj nejsou způsobilé zpochybnit krajským soudem vyslovené závěry. Žalovaný navrhl, aby Nevyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl, případně aby ji zamítl.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[11] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[12] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[13] Především Nejvyšší správní soud zdůrazňuje a souhlasí v daném ohledu s žalovaným, že důvody, pro něž stěžovateli dle jeho tvrzení hrozí újma ze strany jeho věřitelů nemají žádnou souvislost (chybí kauzální nexus) s azylově relevantními důvody pronásledování, jak jsou definovány v § 12 písm. b), resp. písm. a) zákona o azylu, tedy nejedná se o pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tím méně pak o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, a již jen z tohoto důvodu nemohl být stěžovateli udělen azyl dle § 12 zákona o azylu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2021, č. j. 5 Azs 377/2019-37).

[14] Tvrzení stěžovatele o možné újmě ze strany věřitelů (v podobě špatného zacházení či dokonce zabití) bylo třeba posoudit pouze z hlediska případného skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) [případně i písm. a)] zákona o azylu v případě návratu stěžovatele do země původu, neboť obecně pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu (na rozdíl od pronásledování dle § 12 zákona o azylu) není podstatné, z jakých důvodů žadateli případně hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy v zemi původu, ale právě jen existence tohoto skutečného nebezpečí. Pokud by tedy stěžovatel hodnověrně tvrdil hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy ze strany nestátních subjektů (soukromých osob) v případě návratu do země původu, jednalo by se o tvrzení ve smyslu udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) [případně i písm. a)] zákona o azylu relevantní.

[15] Vyjádření stěžovatele během pohovoru ve správním řízení k otázce tvrzené újmy ze strany věřitelů jsou však poměrně nekonkrétní, což snižuje hodnověrnost jeho výpovědi. Stěžovatel nejdříve uvedl, že z Vietnamu vycestoval z toho důvodu, že na něj „*věřitel*“ tlačí a hledá jej, následně hovořil o vícero osobách jako o „*mafiánech*“. Na otázku, čeho se obává a co mu ve Vietnamu případně hrozí, stěžovatel nejprve odpověděl, že jej „*mafiáni*“ chytí, zajistí a někam odvezou. Dále sdělil, že mu určitě půjde o život, přičemž nejdříve by jej asi „*někam schovali a vyvíjeli tlak na* [jeho] *rodinu*“. Stěžovatel blíže nespecifikoval okolnosti ohledně tvrzeného půjčení peněz, až v žalobě stěžovatel svá tvrzení do určité míry rozvedl, když tvrdil, že z důvodu již dříve zmiňovaného neúspěšného podnikání ve Vietnamu v oboru dopravy byl nucen si půjčit nemalý obnos od „*černých společností*“, jejichž činnost zahrnuje lichvu a praktiky vymáhání pohledávek obnášející násilnou trestnou činnost.

[16] Ve stěžovatelově výpovědi se objevují též určité nesrovnalosti, např. již při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu tvrdil, že z Vietnamu vycestoval v roce 2014 „*během MS ve fotbale v Rusku*“, fotbalové mistrovství světa však toho roku pořádala Brazílie. Hodnověrnost azylového příběhu stěžovatele snižuje také skutečnost, že mimo Vietnam pobývá již dlouhou dobu, neboť nejprve měl v letech 2014 až 2017 (ovšem dle výpovědi při výslechu v řízení o správním vyhoštění pouze do roku 2016) pobývat v Rusku a následně do konce roku 2022 v Německu (s jednou cestou do ČR z důvodu očkování; ovšem při výslechu v řízení o správním vyhoštění vypověděl, že přijel v roce 2021 do ČR za prací a pobýval zde 4 měsíce), přičemž o udělení mezinárodní ochrany v ČR požádal až po bezmála devíti letech pobytu v zahraničí a až poté, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění a kdy byl za tímto účelem zajištěn (přitom jím prezentované důvody, proč tak učinil, nejsou přesvědčivé).

[17] Ze stěžovatelovy výpovědi plyne, že by jej věřitelé měli stále hledat, o čemž ho informovala jeho manželka, přičemž Nejvyšší správní soud má pochybnost o tom, že i po 9 letech, kdy stěžovatel z Vietnamu na jedné straně vycestoval a na straně druhé tam zanechal svou rodinu, které navíc dle jeho výpovědi ve správním řízení nic nehrozí, by mu v případě návratu do Vietnamu ze strany věřitele či věřitelů hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) nebo b) zákona o azylu. Navíc v rámci svého výslechu v řízení o správním vyhoštění [jak plyne z rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 26. 1. 2023, č. j. KRPA-35082-14/ČJ-2023-000022-ZSV, o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění, jakož i z rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2023, č. j. OAM-26/LE-BA01-BA06-PS-2023, o pozdějším zajištění stěžovatele dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, jež jsou součástí správního spisu i v nyní posuzované věci] stěžovatel uvedl, že mu není známa žádná překážka ve vycestování a do země původu vycestuje dobrovolně. Do Vietnamu se dle svých slov může bez problémů vrátit, nehrozí mu tam žádné mučení, trest smrti ani nic podobného.

[18] Pokud by stěžovatel hodnověrně tvrdil hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy ze strany jeho věřitelů, bylo by třeba se dále ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu, resp. čl. 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) zabývat tím, zda vietnamské státní orgány mu jsou „*schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu*“ před danou vážnou újmou ze strany těchto nestátních původců.

Dle čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice tato případná ochrana před nestátními původci pronásledování či vážné újmy musí být účinná, a ne pouze dočasná (k tomu srov. v kontextu ukončení mezinárodní ochrany rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 2. března 2010, *Abdulla*, C-175/08, C-176/08, C-178/08 a C-179/08, ECLI: EU:C:2010:105, body 72-73). Zpravidla je tomu tak, pokud poskytovatel ochrany „*učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup*“ (srov. též obdobné znění § 2 odst. 5 zákona o azylu). Ačkoliv z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23), v případě, že informace o zemi původu ukazují opodstatněnost této nedůvěry, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpal prostředky vnitrostátní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS).

[19] Žalovanému je předně v této souvislosti nezbytné vytknout, že aniž by se jeho pracovník vedoucí pohovor stěžovatele dotázal na to, zda se pokoušel svou situaci týkající se půjčky a tvrzeného nátlaku ze strany věřitelů jakkoliv řešit, v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný bez dalšího uzavřel, že se stěžovatel ve Vietnamu neobrátil na příslušné státní orgány s žádostí o pomoc, čímž tedy dle něj současně neprokázal, že by mu dané orgány pomoc odepřely, resp. mu ji nebyly schopny poskytnout. Stěžovatel však následně v žalobě i kasační stížnosti uvedené v podstatě potvrdil, když zmínil, že mu obava z pomsty věřitelů bránila v tom, aby se na příslušné vietnamské orgány obrátil s žádostí o pomoc.

[20] Z informací o zemi původu, které shromáždil žalovaný, byť je lze považovat za velmi stručné, nevyplývá, že by se Vietnam měl řadit mezi státy, kde je policii či další příslušné orgány třeba považovat *a priori* za zcela nefunkční (což netvrdil ani stěžovatel), a bylo tak zjevné, že státní orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu před daným typem vážné újmy poskytnout. Takovou skutečnost, tedy presumovanou neschopnost státních orgánů ochránit stěžovatele před kriminálním jednáním soukromých osob, nelze dovozovat ani z toho, že ve Vietnamu vládne totalitní režim, který porušuje lidská práva zejména těch vietnamských občanů, kteří proti němu otevřeně vystupují. Mezi tyto osoby stěžovatel nepatří, přičemž neuvedl a tím méně doložil jakýkoli důvod, proč by se politický charakter režimu ve Vietnamu měl projevovat jeho neschopností či neochotou zasahovat proti běžné kriminalitě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30). Za této situace břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu pro stěžovatele leželo na něm; srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62.

[21] Stěžovatel se v žalobě i kasační stížnosti snažil vysvětlit, že se na státní orgány v zemi původu nemohl obrátit, neboť má být „*obecně známo*“, že „*černé společnosti*“ jsou „*napojeny na veřejnoprávní orgány*“, a obával se proto pomsty ze strany svých věřitelů. Tato svá tvrzení však stěžovatel ničím nedoložil (nejedná se přitom o obecně známou informaci, jak stěžovatel tvrdí), přičemž tak mohl učinit alespoň odkazem na konkrétní informace o zemi původu, z nichž by uvedené vyplývalo. Pokud stěžovatel v této souvislosti namítá, že si žalovaný měl nechat zpracovat zprávu, resp. informaci o zemi původu, zaměřenou konkrétně na dané téma, lze konstatovat, že za ni lze považovat informaci MZV ČR ze dne

23. 2. 2022, č. j. 103966-6/2022-LPTP, Vietnam – legální půjčky, nezákonné půjčování peněz, byť je pravdou, že by bylo vhodnější, aby se tato informace více zaměřila na otázku odhalování a postihování nezákonného, násilného vymáhání splácení těchto půjček a jejich úroků, než na samotnou otázku legality jejich poskytování. Je však zřejmé, že je-li dle této informace v zemi původu příslušnými státními orgány postihováno samotné nelegální poskytování půjček (včetně případů lichvy), přičemž příjemce těchto půjček (dlužník) je naopak považován za oběť trestného činu, nelze bez dalších konkrétních informací (které stěžovatel nepředložil) presumovat, že dlužník nebude ze strany státních orgánů chráněn před případným, výrazně závažnějším jednáním, které by spočívalo v násilném vymáhání těchto pohledávek.

[22] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i krajského soudu mělo být pečlivěji, terminologicky přesněji, přehledněji a podrobněji odůvodněno [včetně toho, že by se měl žalovaný do budoucna již konečně vyvarovat takových školáckých chyb, jako je např. vypořádání otázky vnitřní ochrany před skutečným nebezpečím vážné újmy ze strany jejích nestátní původců v pasáži, kam vůbec nepatří, tedy při hodnocení odůvodněného strachu z pronásledování jakožto podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, a naopak ignorování této otázky tam, kde měla být pečlivě zhodnocena – tedy v rámci posuzování podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) a b) zákona o azylu, nebo směšování pojmu „pronásledování“ vážícího s k institutu azylu dle § 12 zákona o azylu a pojmu „vážná újma“ vážícího s k institutu doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, jak již byl žalovaný Nejvyšším správním soudem opakovaně a bohužel zatím zcela bezvýsledně upozorňován], ovšem vzhledem k výpovědi stěžovatele ve správním řízení i vzhledem ke způsobu, jakým stěžovatel formuloval svou žalobu a kasační stížnost, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že jeho dosavadní judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na všechny stěžovatelem uplatněné námitky. Nejvyšší správní soud neshledal žádný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[23] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í :
Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. září 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu